

σμένο με πούπουλα ψεύδους. Διαρκής υπόθεσις ζωής. Όμοιομα ανθρώπου, παστωμένου και σοβατισμένου ζωοφάνως με όργαν αίσθησαςμου και νοησεως. Φιλολογικός: Ραγισμένο σταγονόμετρο δημιουργικής έκδηλώσεως. «Κόκκινος μπεντζές, επί του όποιου φραγματογραφούνται σκιαί και άετικά σέψεων, συναισθημάτων, φράσεων. Ύφος: Λιτανευτική άνακομιδή λειψάνων. [Και έν γένει, κατά σαμφακικήν τεχντροπλίαν έκφράσεως, άνεμολειοεμβολιοεώλειος]. Άράχνη—πεταλούδα—ποντικός. Εύγενικωτάτη μουσίτα. Ειδώλιον. Πατισάκιον ψυχής. Πράσσον πνευματικότητος. Μέγας άυτοπλαστογράφος. Γρίπλη όλων των ιδεολογιών, των τεχντροπιών και των ψυχοροφιών. Ψειρολοφιή συζητήσεως...

Χαίρε, λοιπόν, εύγενικέ δυστυχή Ναπολέον, ιεροποιημένη μοι—χλα ώριοπαθείας, άδειο άδυντον ψυχιμοού, σβουμένη βωμέ θυσιών εις τον Μολόχ του Αίσθητισμοού, καλλονικον έρείπιον, παραχωμένον υπό τά πετώματα του Χρόνου, επί του όποιου δεν δύναται πλέον να γίνον άνασκαφαί, φιλολογική Δράγα, διαρκώς ψευδεγχομονούσα έργα, λογοτεχνικών και φιλοσοφικον άπομιζώμα, ώριον χάριμα θανάτου, διακόσμητος και διάγλυφος σφραγίς φθοράς, έξω πλέον του αισθητικοού νυμφώνος και ύμεναίου, ακήδευτον εύώδες πτώμα, επί του όποιου αί λαμπάδες της κηδείας των πώθων σου και των ιδεολογιών σου φραγματογραφούν τά θλιβερά παίγνια των σιών των φλογών των, όταν αυτά άνακινούνται υπό τον μυστικον βαθύν στεναγμόν του κολασμένου πνευματός σου, τό όποτον σύρται όδυνώμενον όπισθεν της αιώνιου καταδίχης του. Χαίρε λυπητερόν φώς ψυχής, ό όποτος έννομιος ότι ήδύνατο να τάξης την πνευματικότητα όπισθεν αυτής, και αύτάς, και σερράν, όπισθεν του σώματός σου. Χαίρε σύ ό άνατραπει, διότι ήθέλησες να όπισθοβατήσης άπάνταν της δημιουργικής Έξελίξεως.

Χαίρε παριγεμίμα και πάστομα ανθρώπου, χαίρε εύγενική άνομία ψυχής, χαίρε νεκροθήκη πλέον όρμών και παθήσεων. Χαίρε λαμπροβολον έπικονίαμα έφηβείας, χαίρε ψυχιμοου τεφροθήκη. Χαίρε όδόν του μοιραμένου, χαίρε κρίνε διάσηπτε από τά φθινόπωρα των ετών. Χαίρε «Ραγισμένο βάζο» σαρκικής όπιστάσεως. Χαίρε χειμώνανθε, με όνειρον μόνον άρώματος πλέον. Χαίρε λιποθυμία ζωής. Χαίρε παρυδωζώτατον τέρας νεογένοντος. Χαίρε άποχρωματισμα, άποζουμισμα, άποσπλογισμα, άποψύχισμα, άποτίναγμα, άποκλώσιμα, άπόδριμμα, άπόλυμα ανθρώπου. Χαίρε θρύλε καλλονοπαθείας, πολύ κιβδήλον και ύπόπτου όμως κατά τό περιεχομένον και την ποιότητα. Χαίρε ό φαινομένος ό: να είσαι διαρκώς φριστωμένος, εί φριτωδες άλληλοπεριπέλημα, τον σκελετόν των εύνοχισμένων πώθων σου. Χαίρε τραγικον γέλασμα γαλήνης. Χαίρε ύποπτος αίθρια πνευματικής έναρμονίσεως. Χαίρε ταραγμένη σιά έμφύχου ότους, ή όποία δισκομαινεις άγωνιάδης τους τελευταίους φροσφορισμούς του παρά τό άνοιγμα του πνευματικού του Λάκκου. Χαίρε πνευματικον φθισιατρείον, Κεραμεικέ ψυχιμοού, ψυγειον συναισθήματος. Χαίρε Σπινάλωγκα χαρακίτηρος. ΑΜΗΝ.

Χ. Παπαντωνίου 'Ηλιόκαυτος

Υ. Γ. Αί άλλαι δόσεις της Σκιαγραφίας άλλου.

Χ. Π. Η.

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Σέ προηγούμενο φύλλο μας έγράψαμε για ποιά λόγο έξ αιτίας κάποιου Έλληνος πού έκλεβε στά χαρτιά στο Παρίσι, τον Θεόδωρον Άπουλον, έπλησαν την όνομασίαν «Γκρέκ» από τά 1685 εκείνοι πού κλέβουν στά χαρτιά.

Η ένδική τιμή μας όμως άποκαταστάθηκε πριν από λίγες μέρες στο Παρίσι.

Ο Άθηναίος κ. Νέστωρ Βολσαμάκης, πού ειχε πάει τώρα τελευταία στο Λονδίον, ανακάλυψε σ' ένός παλαιοβιβλιοπωλού ένα άρχαιο χειρόγραφο γραμμένο από κάποιον πού τον έλεγαν Μούσγκριτ.

Ο Μούσγκριτ αυτός διηγείται πως τον καιρό πού βρισκόταν στο Παρίσι, στα 1685 σκότωσε σε μία ορξί ένα νέο Έλληνα και του πήρε τά πιστοποιητικά του. Ο Έλλην αυτός λεγόταν Θεόδωρος Άπουλος.

Με τά χαρτιά και με τό όνομα του Έλληνος ό Έγγλέζος κατώρθωσε να κερδίση την έμιστοσύνη του στραταρχουδε Βιλλερουά, πού τον εισήγαγε στην αυλή. Εκεί έκανε τις κλεψίες του άποδιδοντας άνέκαθεν στον Έλληνα ήδηθεν χαροποιάικτην και έξ αιτίας αυτών κλεισθήκε στη Βασιλίλη. Όταν επί τέλους, τον άπεφυλάκισαν γύρισε στην Άγγλία και έγραψε τά άπομνημονευμάτα του, που έλεσον τώρα στα χέρια του κ. Βολσαμαξη.

Ο κ. Βολσαμάκης έπιμένει τώρα ότι δεν εινε Έλλην αλλά Άγγλος ό κλεφτής στα χαρτιά.

Η Γαλλική έφημερίς πού τά γράφει όλα αυτά, έπιμένει πως από συνήθεια θα έξακολουθούν να λέγονται «Γρέκ» οι... χαρτοκλέπται!

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

Τά μικρά λευκά παραπετάματα κινήθηκαν, τό κόκκινο παπλωματάκι γλύστρησε σιγά-σιγά στην άρχή, έπειτα γρήγορα και έπικε κατά γής και στο φώς του καντηλιού φάνηκε τό μελαχροινό προσωπάκι, μιας μικρής κόρης.

Κάποιο μυστήριο συμβαίνει στο σπίτι. Χωρίς άλλο τελείται τό περιμένόμενο μυστήριο του έρχομοθ του Ίησοφ, για τό όποιο άκρες μέσος ήξερσ αυτή, του μικροθ Χριστου του σπαργανωμένου και διπλωμένου σε ώσιας άσπρες ταντέλλες και φορέματα και τριγωνισμένον από πολλούς άθρόωπους γονατισμένους γύρω από μία κούνα με χρυσόχαρτο.

Συνήθως λοιπόν άπάνω στην ώρα. Η νύχτα εξακολουθούσε άκόμα κι' όμως αυτή άκουσε ένα πνευμένο ποδοβολήτο ανθρώπων πού πατιόσαν στις μύτες, για να μην άκουσθούν. Φοιές κλαψάρικες και λίγο παρόξενες έφταναν στ' αυτί της, σαν θρόνοι σιγαλοί. Ποιός μπορεί να κλάη όταν εννάται τό παιδί του Θεου;

Ήταν ώραία ή εικόνα της μικρής μελαχροίνης κόρης, πού φαινόταν μέσα στα άσπρα τά παραπετάματα, απ' τά όποια κύταζε με τά μεγάλα, όρθάνοια μάτια της, κι' έντέτοις τ' αυτί της με κάποια ποιηρή περιόρεια.

Τό μυστήριο θα γινόταν, φαίνεται μπρός στα μάτια της.

Θά έβλεπε τους τρεις Μάγους πού θα έρχόντουσαν από μακρού, πολύ μακρού, να προσκυνήσουν τό παιδί του Θεου και τά του φέρουν γυνίωματα και παιγνδια και τόσα άλλα όδρα. Τι κριμα, πού τό άδερφακι της, ό μικρός ό Αγιοσίνιτος, ήταν άρρωστος, και δεν θα μπορούσε να χαρή τό λαμπρό έκκεινο θέαμα. Πρέπει να έχη ύπομονη ως τον άλλο χρόνο.

Τό καίμενο τό παιδάκι! Ποθ να ήταν τώρα! Τό είχαν χωρίσει από αυτήν, γιατί ή άσθενεία του ήταν κολλητική...κάτι πράγμα στο λαμό...ένα κακό πράγμα πού τό λενε διαφθερί! Να εινε, άραγε, καλλύτερα;

Στους διαθρόμους εξακολουθούσ' τα γι-γι και ή σβουμένες φωνές. Τά ποδια γλυσιροθν χωρις κρότο, κάτι έκτακτο συμβαίνει την ώρα αυτή πού περιμένεται ή μιστική στιγμή πού θάρθη ό μικρός Χριστός. Πρέπει να μαθη!...

Έργαλλε τό ένα ποδαράκι έξω από τό κοεβράτι της, έπειτα τό άλλο, πένταζε τό πάλωμα, και σιγά-σιγά πήγε στην κοεβρατοκάμαρα του μπαμπά και της μαμάς. Ήταν σκοτάδι...Μά από τά ίζαμια της πόρτας πού ήταν στή οάλλα, διέκρινε φώς.

Από εκεί β-βαβια θα έρχόταν ό Χριστός. Και να τό μυστήριο πού τό βλέπει τώρα με τά μάτια της δλάνωχτα, τό στόμα άνοιχτό, τη μύτη κολλημένη στο γαλλί της πόρτας απ' τη οάλλα. Σιη μέση της κάμαρης εινε σημερινός και στολισμένος με ταντέλλες ένας θρόνος και άπάνω στο θρόνο ν'ήν σαν κούνα, αλλά μία κούνα πού δεν ειχε λεί άλλους όμοια, σαν αυτή, άσπρη και αυτή, πολύ άσπρη με χρυσά και άσημένα γάλονα τριγύρω, με άσπρα άνθη, κάτασπρα, και έπειτα φώτα, πολλά φώτα, σαν να άνοιξεν ό ουρανός, κι' εφάνηκαν όλα τά άστέρια! Τριγύρω εινε γονατισμένα πολλά πρόσωπα κι' άλλα πρόσωπα μαζεμένα κοντά στο μπαλκόνι οιογινθούζουν...

Περίογο πράνμα, αυτά τά πρόσωπα τα γνωρίζει. Εινε ό παπποθς, ή γανιά, οι θείοι, ή θείτες...και εκεί κάτω καθισμένη, με τά μάτια καρφωμένα στην κούνα, ή μαμά της...και κοντά στο θρόνο, σκνιμένες σαν από οέβας και λατρεία...ό πατέρας της.

Του παιδιου πούνα κομνημένο στην κούνα...μόλις φαίνεται τό κεφαλάκι του και τά χεράκια του σταιρωμένα άπάνω στο στήθος του. Μά αυτό τό κίτρινο κεφαλάκι τό ήσυχο, τό ακίνητο, εινε τό άδελφοθ της, του μικροθ Αγιοσίνιτου, πού τον έννομιζε άρρωστο με γατρικά, και με καταπλάσματα.

Αυτός ήταν ό Χριστός!...

Χωρίς να τό θείη, χωρίς να έχη συνείδηση τι έκανε, έσπρωξε την θύρα και με τά γυμνά τά ποδαράκια της, τό λευκό ποικαμοιάκι της, τά πονήρα ματάκια της, τό γελαστό στοματάκι της, βρέθηκε στη μέση της οάλλας κι' έφώναξε, μέσα στη σιωπή και τη μεγάλη λύπη.

— Τόν ειδα τον Χριστό! Τι όμορφος πού εινε! Κ' έδειξε τό άδερφακι της.

Ο μπαμπάς της την πήρε στην άγκαλιά του και την έπήγε γρήγορα-γρήγορα στο κοεβρατάκι της.

— Ναί, ό Χριστός γεννήθηκε, της ειπε σιγά, θλιβερά, μά θα φύγη αύριο με τον Αυγοσίνιτο μας...Κοιμήσου τώρα...

Η μικρούλα κλειε τά μάτια της και σκέπτεται, όλο σκέπτεται...Μά γιατί θα φύγη ό Αγιοσίνιτος; Γιατί!...

Δεν μπορεί να καταλάβη πως ό Αγιοσίνιτος πέθανε τη Χριστουγεννιάτικη αυτή νύχτα!...

Γ. Φερρέντα

Ο θρος και ή πολιτική εινε ό θάνατος της φίλλας.

Κάρμεν Σούβλα